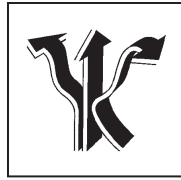


Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО “Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління”
Всеукраїнська Академія наук публічного управління



МАУП



ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Українське суспільство: контури інновацій”
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

*М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

ЗМІСТ

Ануфрієв Микола Іванович Міжнародно-правові аспекти забезпечення ефективної зайнятості.....	10
Баєва Олена Вікторівна Концептуальні засади використання інтерактивних методів при вивченні навчальної дисципліни “фізіологія людини”	13
Бідзюра Іван Павлович, Бідзюра Роман Іванович Державне управління як галузь академічної науки та професійно-освітньої підготовки.....	16
Бутирська Тетяна Олександрівна Ідентичність держави як нова онтологічна категорія.....	18
Грись Антоніна Михайлівна Психологічна служба у контексті надання психологічної допомоги учасникам АТО.....	22
Дегтяр Олег Андрійович Механізми публічного управління соціальним ризиком	25
Кальниш Юрій Григорович, Синиця Микола Іванович Перспективні напрями технологічної інноватизації системи державного управління в Україні	28
Коляденко Ніна Володимирівна, Мальцев Дмитро Валерійович Соціальні проблеми сімей, які виховують дітей із важкими інвалідизуючими захворюваннями.....	32
Кравченко Мілена В'ячеславівна Шляхи підвищення соціальної безпеки українських громадян.....	34
Лисовський Петр Николаевич Тайна разума сердца: криптоанализ феноменологии мудрости.....	37
Мелков Юрій Олександрович Інноваційне суспільство як філософська проблема.....	40
Отрешко Наталія Борисівна, Котик Катерина Русланівна Проблеми соціалізації дітей-сиріт в Україні та можливі шляхи їх вирішення.....	43
Пархоменко-Куцевіл Оксана Ігорівна Шляхи удосконалення процедури проведення конкурсів на посади державної служби	46
Перекуда Євген Вікторович Енергоефективність як інноваційна політична технологія: до проблеми реалізації	49
Піляєв Ігор Славович Ціннісна дихотомія “Схід–Захід” та збройний конфлікт на Донбасі крізь призму постнекласичної методології.....	52
Попов Вячеслав Жанович Соціальна поведінка в умовах суспільної кризи	55

ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛІЗАЦІЇ ДІТЕЙ-СИРИТ В УКРАЇНІ ТА МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Турбота і захист дітей, які відчують себе сиротами є серйозним викликом для створення ефективної соціальної політики сучасної держави. Можна стверджувати, що карта сучасного сирітства перетинається з контурами глобальної бідності, нерівності, на основі поневірянь і маргіналізації. Зовнішні втручання повинні в першу чергу вирішувати структурні причини бідності та маргінальності, а не посилення нерівності за допомогою селективної підтримки дітей-сиріт в економічно вразливих громадах. Однією з головних проблем для державної політики є інтеграція дітей-сиріт у суспільство, навіть після виходу із будинків сімейного типу.

З дитинства ці діти відчують, що вони покинуті та нікому не потрібно, бо якщо їх залишили рідні батьки, то взагалі кому вони потрібні в цьому світі. Зростаючи, у кругу собі подібних діти-сироти вже налаштовуються на певний стиль життя і частіше за все не вірять в світле майбутнє та в можливість досягти успіху. Мінуси традиційних дитбудинків — ізольованість від зовнішнього світу та змушеність дітей проживати разом без достатньої емоційної підтримки та прив'язаності. Якщо так, то чи є вихід з цієї ситуації? Сьогодні можемо з певністю стверджувати, що так, шляхи ці є. І вони вже успішно реалізуються та функціонують у більшості країн світу, в тому числі і в Україні.

“Наразі головне завдання суспільства та держави полягає в повному усуненні інтернатів, та перехід на альтернативні методи виховання дітей-сиріт. Ці методи спрямовані передусім на те, щоб розвинути в дитині найкращі якості та сформувати в майбутньому повноцінну особистість. Зазвичай альтернативні методики виховання максимально наближені до сімейної моделі співжиття. В ідеалі це класична родина — мама та тато” [1, 196].

Прикладом подібної системи виховання є інтернати сімейного типу, де багато дітей живе з прийомними батьками. Не підлягає сумніву і той факт, що саме сімейні форми виховання надають більше стартових можливостей для дитини, її подальшої соціальної адаптації. Дитина готується до самостійного життя щоденно. Її самооцінка та значимість свого “Я” в родині зростають. У дітей сімейних форм виховання є “відчуття” дому, вони знають, що їх тут чекають, розуміють, що є підтримка “за спиною” і, що вони не одні, вони розраховують на батьків і в духовному, і в матеріальному відношенні. Прийомні батьки та батьки-вихователі намагаються донести до дітей, що родина — це головне у житті. У вихованців дитячих будинків сімейного типу більш відчутна підтримка сім’ї в подальшому навчанні та працевлаштуванні, а також у вирішенні житлових проблем.

Але слід помітити, що після виходу з дитячих будинків сімейного типу, прийомних сімей, дитячих будинків діти залишаються покинуті напризволяще, за ними вже

не наглядають, і вони слабо пристосовані до самостійного життя в соціумі. У кращому випадку діти навчаються у коледжах на повному державному забезпеченні.

Після закінчення строку перебування вихованців у дитячому будинку сімейного типу в разі відсутності у них права на житло органи опіки (піклування) забезпечують вихованців дитячого будинку сімейного типу протягом місяця у позачерговому порядку впорядкованим соціальним житлом [2]. У реальності його отримують одиниці, тому що в місцевих органах відсутні кошти, які б надавали можливість виконувати ця прогресивну законодавчу ініціативу.

З нашої точки зору, після прийняття закону про децентралізацію місцеві органи влади навряд чи зможуть вирішувати проблеми забезпечення сиріт житлом, а тому найкращий варіантом може стати створення громадських організацій на місцях, які б займалися залученням закордонних меценатів та спонсорів для придбання житла. Також б було запотрібно створення соціально-психологічного консультативних центрів, які б орієнтували дітей-сиріт на майбутнє, допомагали соціалізуватися та вибрати напрямок майбутню професію чи подальше навчання у вищому навчальному закладі. Головна ж мета — налаштування дітей-сиріт на досягнення успіху у житті та створенню повноцінної сім'ї в майбутньому.

Прикладом сучасної вдалої моделі соціалізації дітей-сиріт є діяльність міжнародної благодійної організації СОС Дитячі містечка (англ. SOS Children's Villages, нім. SOS-Kinderdorf). Мета організації — захист дітей, що залишилися без батьківської опіки, захист їхніх прав та інтересів, сприяння розвитку цих дітей. SOS Children's Villages є одною з найбільших міжнародних неурядових фондів: згідно з дослідженням Financial Times, у 2004 році організація посідала 33 позицію поруч із UNICEF, Amnesty International, Caritas, USAID [3]. Україна також входить до країн в яких поширює свою діяльність ця організація. Програма СОС Дитячі Містечка України включає такі напрямки роботи:

- робота з сім'ями, які опинились у складних життєвих обставинах;
- створення та забезпечення діяльності об'єднання дитячих будинків сімейного типу;
- супровід молоді, яка вийшла з різних форм сімейного влаштування;
- організація прийомної сім'ї термінового влаштування;
- впровадження міжнародних стандартів з захисту прав дітей.

Окремим напрямом діяльності СОС Дитячі Містечка України є молодіжна програма [3]. В її межах проводяться заходи щодо формування у молоді навичок самостійності у різних сферах життя: планування часу, особистого бюджету, раціонального використання коштів, створення сім'ї, збереження здоров'я, професійної підготовки.

Програма складається з трьох етапів.

Перший етап передбачає:

- професійну орієнтацію; допомогу у виборі майбутнього місця професійного навчання;
- відпрацювання соціальних та життєвих навичок, необхідних для самостійного життя;
- визначення часу та умов виходу з-під опіки батьків-вихователів, прийомних батьків.

Другий етап, етап напівсамостійного проживання, включає індивідуальний супровід молоді після виходу з-під опіки батьків-вихователів або прийомних батьків. Супровід здійснюється підготовленими наставниками. В ході супроводу молоді люди можуть отримати фінансову підтримку для отримання професійної освіти,

підвищення кваліфікації, практичного досвіду роботи та організації тимчасового проживання. Обов'язковою частиною цього етапу є однорічний супровід на першому робочому місці. Третій етап — подальше відслідковування життєвих історій випускників Програми СОС Дитячі Містечка.

Молодіжна програма СОС Дитячі Містечка м. Київ нараховує 31 особу.

В 2016 році було розпочато реалізацію молодіжної програми і в СОС Дитячі Містечка в Луганській програмі. На разі в містечку виховуються 14 молодих людей. Така молодіжна програма є гарним прикладом для подальших проектів місцевої влади, тому що зараз найгострішою проблемою є інтеграція молоді у суспільство. Якщо не допомогти молоді соціалізуватися та стати частиною суспільства, то всі кошти, які витрачаються на соціальні допомоги будуть марними. Та й навпаки буде зростати кількість соціально незахищених дітей, тому що чим більше вихідців із інтернатних закладів не зможуть знайти свій шлях до професії та створити свою сім'ю, тим більша загроза, що їхні діти можуть повторити їхню долю.

Джерела

1. Доля І. М. Дитячі будинки сімейного типу: механізм подолання соціального сирітства в Україні / І. М. Доля // Стратегічні пріоритети. — 2009. — № 2(11). — С. 195–199.
2. Про затвердження Положення про дитячий будинок сімейного типу/ Постанова Кабінет Міністрів України від 26.04.2002 № 564; ред. від 09.08.2016, підстава 458–2016-п. [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу: [http:// zakon5. rada. gov. ua/laws/show/564-2002-п](http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/564-2002-п)
3. Офіційний сайт СОС Дитячі містечка [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу: [http:// www. sos-childrensvillages. org](http://www.sos-childrensvillages.org)
4. Молодіжна програма СОС Дитячі Містечка [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу: [http:// sos-ukraine. org/ua/nasha-robota/molodizhna-programa](http://sos-ukraine.org/ua/nasha-robota/molodizhna-programa)